

Убивчий холод

КУПИТИ

Потрапивши в аварію на засніженій гірській дорозі, докторка Мора Айлс та її приятелі вимушені шукати прихисток у селищі з химерною назвою Царство Небесне. Це місце не позначене на мапах, тут немає електрики і відсутній мобільний зв'язок... А ще навколо ні душі - лише дванадцять ідентичних будинків, незамкнених, із відчиненими вікнами, незайманою замерзлою їжею на столах й однаковим портретом чорнявого чоловіка з проникливим поглядом у кожній вітальні.

В одному з будинків Мора наштовхується на моторошну знахідку - калюжу засохлої крові на дерев'яній підлозі біля підніжжя сходів. Чи тут було скоєно вбивство? Чи причетні до цього зниклі місцеві? Чи, може, в околиці орудує небезпечний злочинець? Пошуки правди наразять Мору і її товаришів на певну смерть...

ПОМИЛКА ЧИ... ПОМСТА?

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

УБИВЧИЙ ХОЛОД

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

КСД

TESS

GERRITSEN

Ice Cold

A NOVEL

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

Убивчий холод

РОМАН

ХАРКІВ
2022 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9806-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Gerritsen T. Ice Cold : A Novel / Tess Gerritsen. — New York : Ballantine Books, 2010. — 336 p.

Переклад з англійської *Олени Оксенич*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

Геррітсен Т.

Г39 Убивчий холод : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. О. Оксенич. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 352 с.

ISBN 978-617-12-9777-7

ISBN 978-0-345-51548-3 (англ.)

Потрапивши в аварію на засніженій гірській дорозі, докторка Мора Айлс та її приятелі вимушені шукати прихисток у селищі з химерною назвою Царство Небесне. Це місце не позначене на мапах, тут немає електрики і відсутній мобільний зв'язок... А ще навколо ні душі — лише дванадцять ідентичних будинків, незамкнених, із відчиненими вікнами, незайманою замерзлою їжею на столах й однаковим портретом чорнявого чоловіка з проникливим поглядом у кожній

вітальні. В одному з будинків Мора нашттовхується на моторошну знахідку — калюжу засохлої крові на дерев'яній підлозі біля підніжжя сходів. Чи тут було скоєно вбивство? Чи причетні до цього зниклі місцеві? Чи, може, в околиці орудує небезпечний злочинець? Пошуки правди наразять Мору і її товаришів на певну смерть...

УДК 821.111(73)

© Tess Gerritsen, 2010

© Depositphotos.com / Taigi, EBFoto, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Джеку Р. Вайнансу школа Кірні, Сан-Дієго

Те, чого ви мене навчили, — на все життя.

1

ЯНГОЛЬСЬКА РІВНИНА, АЙДАХО

Вона була обраною.

Він місяцями вивчав дівчину — відколи її родина переїхала до поселення. Батько, Джордж Шелдон, був посереднім теслею й працював на будівництві. Мати, невиразна й непримітна жінка, була приписана до комунальної пекарні. Обоє були безробітні й сповнені відчаю, коли вперше забрели до церкви в Айдахо-Фолз у пошуках утіхи й порятунку. Джеремая зазирнув їм у вічі й побачив те, що було потрібно, — дві загублені душі у пошуках якоря, будь-якого.

Вони дозріли для жнив.

Тепер Шелдони жили разом із дочкою Кейті у котеджі С у новозведеній Голгофській групі, а в неділю займали приписану їм лаву в чотирнадцятому ряду. Перед їхнім будинком росли мальви й соняхи — ті самі життєрадісні квіти, що прикрашали інші двори.

Багато в чому вони злилися з іншими шістдесятьма чотирма родинами «Зібрання» — родинами, що разом працювали, разом молилися і щовечора у святій день ділилися хлібом.

Але була у Шелдонів одна неповторна риса: вони мали надзвичайно вродливу дочку. Він не міг відвести від неї очей.

Зі свого вікна Джеремая бачив її на шкільному дворі. Була полуденна перерва, учні гуляли, насолоджуючись вересневим теплом, — хлопці у білих сорочках та чорних штанах, дівчата в довгих пастельних сукнях. Усі на вигляд здорові, розціловані сонцем, як і належить дітлахам. Кейті Шелдон виділялася навіть поміж цих, схожих на лебедиць дівчат — неприборкані кучері, сміх, подібний на дзвіночок. Як же швидко змінюються дівчата. За один рік із дитини вона стала граційною юною жінкою. Яскраві очі, сьйливе волосся й рожеві щоки свідчили про плідність.

Вона стояла у затінку під дубом із двома іншими дівчатами. Вони схилилися одна до одної, неначе три грації, що перешіптуються про свої таємниці. Навколо вирувало шкільне подвір'я: школярі теревенили, грали у класики, копали футбольний м'яч.

Раптом Джеремая помітив, що до трійці дівчат прямує хлопець, і насупився. Хлопчині було років із п'ятнадцять: солом'яне волосся, довгі ноги у закоротких штанах. На півдорозі він зупинився, наче набирався сміливості. Тоді підвів голову й рушив уперед, до дівчат. До Кейті.

Джеремая припав до вікна.

Коли хлопець наблизився до неї, Кейті глянула на нього й усміхнулася. Усмішка була мила й невинна, призначена однокласникові, який майже безсумнівно думав лише про одне. О так, Джеремая здогадувався, що було у хлопчини в голові. *Гріх. Бруд.* А вони, Кейті і цей хлопець, уже розмовляли про щось — дві інші дівчини з розумінням відійшли вбік. Крізь гамір двору він не чув їхньої розмови, та бачив, як уважно Кейті схиляла голову, як кокетливо прибирала волосся з плеча. Він бачив, як схилювався до неї хлопець, мовби винюхуючи й смакуючи її аромат. Це той малий Мак-Кіннон? Адам чи Алан, якось так. Тепер у поселенні жило стільки родин і стільки дітей, що запам'ятати всі імена йому не вдавалося. Джеремая сердито дивився на них, вчепившись у віконну раму так, що нігтями зарився у фарбу.

Він різко розвернувся й вийшов із кабінету, погулав сходами вниз. Із кожним кроком щелепи стискалися все міцніше, кислота пропалювала діру в шлунку. Він вилетів із будинку, але біля воріт шкільного двору різко зупинився, намагаючись опанувати себе.

Так не можна. Не годиться показувати свій гнів.

Продзвенів шкільний дзвінок, закликаючи учнів із перерви. Джеремая постояв, заспокоюючись, глибоко дихаючи. Зосередився на ароматі свіжоскошеного сіна, хліба, що пікся на комунальній кухні поблизу. З протилежного боку поселення, де саме зводився новий молитовний дім, долинуло виття пилки та відлуння десятка молотків, якими забивали цвяхи. Шляхетні звуки чесної праці, спільної роботи во славу Його. «Я пастир їхній, — подумав Джеремая. — Я веду їх. І як далеко вони вже зайшли!» Досить було кинути оком на квітуче селище, де зводилися десятки нових будинків, щоб побачити, як процвітає парафія.

Нарешті він відчинив ворота й увійшов до шкільного двору. Проминув перший клас, в якому діти співали пісеньку-абетку, увійшов туди, де займалися учні середніх класів.

Учителька здивовано скочила зі свого стільця, побачивши його.

— Пророче Ґуде, яка честь! — випалила вона. — Я не знала, що ви сьогодні навідаєтеся до нас.

Джеремая усміхнувся, і жінка зашарілася, тішачись його увазі.

— Сестро Дженет, не метушіться через мене. Я просто хотів зайти привітатися з вашим класом. Подивитися, чи всі радіють новому навчальному року.

Учителька, сяючи, розвернулася до класу.

— Хіба ж це не *честь* для нас — відвідини самого пророка Ґуда! Учні, прошу, привітаймо його!

— Ласкаво просимо, пророче Ґуде, — в унісон промовили діти.

— Чи всі задоволені навчальним роком? — запитав він.

— Так, пророче Ґуде.

Знову унісон, такий досконалий, наче відрепетируваний.

Джеремая помітив, що Кейті Шелдон сидить у третьому ряду. А ще помітив, що білявий хлопчисько, який із нею фліртував, сидить майже прямо за нею. Він пішов класом, оглядаючи малюнки й есеї учнів, розвішані по стінах, киваючи й усміхаючись, наче йому було до них хоч якесь діло. Вся його увага була зосереджена на Кейті, яка скромно сиділа за партою, опустивши очі, як чемна й скромна дівчина.

— Я не хотів переривати уроку, — мовив він. — Прошу, продовжуйте вчитися. Вдамо, що мене тут немає.

— Ем, так. — Учителька відкашлялася. — Учні, розгорніть підручники з математики на сторінці двісті три. Виконайте вправи з десятої по шістнадцяту. А коли закінчите, перевіримо відповіді.

Зашаруділи листки паперу, зарипіли олівці. Джеремая ходив класною кімнатою. Школярі були надто налякані, щоб на нього дивитися, тож не зводили очей зі своїх парт. Це була алгебра — предмет, який сам він і не намагався опанувати. Біля парти білявого хлопчиська, який так відверто виявляв інтерес до Кейті Шелдон, він зупинився й, дивлячись через його плече, побачив ім'я на зошиті. *Адам Мак-Кіннон*. Баламут, із яким зрештою доведеться розібратися.

Джеремая підійшов до Кейті, зупинився й зазирнув їй через плече.

Вона знервовано нашкрябала відповідь до завдання, тоді стерла її.

Крізь проділ у довгому волоссі виднілася гола шия; шкіра почервоніла, немов під вогнем його погляду.

Нахилившись ближче, він вдихнув її аромат і відчув, як крижі

затопило жаром. Ніщо не смакує краще за аромат плоті юної дівчини,

а надто цієї, найсолодшої з усіх. Під тканиною ліфа набрякли бруньки грудей.

— Не хвилюйся, люба, — прошепотів він. — Я теж не дуже розумівся на алгебрі.

Кейті глянула на нього, і її усмішка була така чарівна, аж йому відібрало мову. «Так. Ця дівчина, безумовно, обрана».

Квіти й стрічки прикрашали лави, каскадами спадали з балок новозбудованого молитовного дому. Квітів було стільки, що зала нагадувала Едемський сад, запашний і мерехтливий. Вранішнє сонце лилося в очі вікон, і двісті радісних голосів співали хвалебні гімни.

Ми твої, о Господи. Родюче твоє стадо, щедрий твій урожай.

Голоси змовкли, і орган несподівано загравав фанфари. Уся паства розвернулася до Кейті Шелдон, яка завмерла у дверях, спантеличено кліпаючи під пильними поглядами. На ній була пошита матір'ю біла сукня, оздоблена мереживом, з-під подолу визирали новенькі атласні човники. Голову вінчала дівоча корона з білих троянд. Орган знову загравав, паства нетерпляче чекала, та Кейті не могла поворушитися. Вона не хотіла ворушитися.

Батько змусив її зробити перший крок. Він узяв її попід руку, стиснув пальцями, безпомилково наказуючи рухом: «Не смій мене зганьбити!» Кейті рушила з місця, крокувала зацікавленими ногами в атласних туфельках до віттаря, що височів попереду. До чоловіка, якого Сам Господь обрав їй за мужа.

Краєм ока вона бачила знайомі обличчя: її вчителів, її друзів, її сусідів. Сестра Даяна, яка працювала в пекарні з її матір'ю, і брат Реймонд, який доглядав корів — їй так подобалося гладити їхні м'які боки. І от її мати, у першому ряду, де вона ще ніколи не стояла. То було почесне місце, що зберігалося для найшанованіших парафіян. Її мати була горда, така горда, наче королева у власній трояндовій короні.

— Мамо, — прошепотіла Кейті. — Матусю...

Та паства завела новий гімн, і за співом її ніхто не почув.

Біля віттаря батько відпустив її руку.

— Будь чемна, — пробуркотів він і відступив назад, до матері. Кейті розвернулася до нього, та шлях до відступу було перекрито.

Дорогу їй заступив пророк Джеремая Гуд. Взяв її за руку.

Якими ж гарячими були його пальці проти її прохолодної шкіри.
І якою великою здавалася його рука, огорнута навколо її долоньки,
наче вона потрапила в пастку до велета.

Парафіяни почали співати весільну пісню. *Радісний союз,
благословенний небесами, навіки в Його очах!*

Пророк Гуд притиснув її до себе, і Кейті вереснула з болю, коли його пальці пазурами зарилися в її шкіру. «Ти тепер моя, прив'язана до мене волею Господа, — стверджувало це стискання. — Ти будеш покірна». Вона розвернулася до батьків. Безмовно благала їх забрати її звідси, повернути додому, де їй було місце. Та обоє сяяли, співаючи. Вона шукала очима хоч когось спроможного забрати її з цього жахіття, але бачила лише море радісних усмішок та кивків у залі, де сонце сяяло на пелюстках квіток і дві сотні голосів з'єднувалися в пісні.

У залі, де ніхто не чув і не хотів чути мовчазних криків тринадцятилітньої дівчинки.

2

ШІСТНАДЦЯТЬ РОКІВ ПО ТОМУ

Їхній роман добігав кінця, та ніхто не хотів цього визнавати. Натомість вони говорили про розмиті дощем дороги, і те, які зранку затори, і ймовірність того, що її рейс з аеропорту Логан затримують. Вони не говорили про те, що тягарем лежало в обох на душі, хоча Мора Айлс чула це в голосі Деніела Брофі, та й у власному теж — такому придушеному, такому вицвілому. Обое намагалися вдавати, наче між ними нічого не змінилося. Ні, вони просто були виснажені напівбезсонною ніччю в полоні тієї самої болючої розмови, що була їхньою передбачуваною кодою до любощів. Розмови, в якій вона завжди почувалася вимогливою прохачкою.

«Якби ж ти міг лишатися тут зі мною щоночі. Якби ми могли щоранку прокидатися разом».

«Тут і зараз я твій, Моро».

«Але не повністю. Поки не зробиш свій вибір».

Вона визирнула з вікна, на автомобілі, що, хлюпаючи, мчали крізь зливу. «Деніел не може змусити себе обрати, — подумала вона. — І навіть якби він обрав мене, навіть якби покинув священство й свою дорогоцінну церкву, провина залишалася б із нами завжди, дивилася б сердито, як його невидима коханка». Мора дивилася, як двірники збивають покрив води, і тьмяне світло надворі пасувало до її настрою.

— Ти встигаєш саме впритул, — мовив він. — Зареєструвалася онлайн?

— Учора. Посадковий талон є.

— Добре. Це збереже тобі кілька хвилин.

— Але треба ще зареєструвати валізу. Зимовий одяг у ручну поклажу не вмістився.

— Медичну конференцію можна було б влаштувати в теплому й сонячному місці. Для чого летіти у Вайомінг у листопаді?

— У Джексон-Гоул має бути красиво.

— На Бермудах теж красиво.

Мора наважилася подивитися на Деніела. Сутінки в автомобілі приховували виснажені зморшки його обличчя, та вона однаково

бачила срібло у волоссі — його ставало дедалі більше. «Як ми постаріли лише за один рік, — подумала вона. — Кохання зістарило нас обох».

— Коли повернуся, можемо полетіти у тепло, — мовила вона. — На вихідні.

А тоді безтурботно засміялася.

— Чорт, а краще забудьмо про весь світ і зникнімо на цілий місяць! Деніел мовчав.

— Чи я забагато прошу? — тихо перепитала Мора.

Він виснажено зітхнув.

— Хоч як би нам хотілося забути про світ, він завжди буде тут. І ми муситимемо до нього повернутися.

— Ми не мусимо робити нічого.

Його погляд був безмежно журливий.

— Моро, ти ж насправді в це не віриш. — Деніел знову розвернувся до дороги. — І я так само.

«Ні, — подумала вона. — Ми обоє віримо у свою трикляту відповідальність. Я щодня ходжу на роботу, плачу податки за розкладом і роблю те, чого чекає від мене світ. Можу скільки завгодно белькотіти про втечу з ним, про щось дике й божевільне, але знаю, що ніколи цього не зроблю. І Деніел не зробить».

Він зупинив авто біля її терміналу. Вони трохи посиділи, не дивлячись одне на одного. Мора натомість зосередилася на подорожніх, таких, як вона сама, — вони чекали на реєстрацію, усі загорнуті в дощовики, наче негожого листопадового ранку відвідували похорон. Їй насправді не хотілося виходити з теплого авто й приєднуватися до змученої юрби мандрівників. «Замість того щоб сідати в літак, можу попросити його відвезти мене додому, — подумала. — Якщо в нас буде ще кілька годин для розмови, може, ми знайдемо спосіб усе виправити».

Хтось постукав у лобове скло, Мора підвела очі й побачила, що на них сердито дивиться поліціант.

— Зупинка лише для висадки, — гарикнув він. — Відженіть транспорт.

Деніел опустив вікно.

— Я саме її висаджую.

— То не стійте тут увесь день.

— Я візьму твій багаж, — сказав Деніел і вийшов з автомобіля.

Вони стояли, тремтячи разом, на узбіччі, у мовчанні серед какофонії гуркоту автобусів та автомобільних сигналів. «Якби він був моїм чоловіком, — подумала Мора, — ми поцілувалися б на прощання просто тут». Але вони занадто довго ретельно уникали вияву почуттів у присутності інших, і хоча цього ранку Деніел був без священницького комірця, навіть обійми здавалися небезпечними. — Мені не конче летіти на конференцію, — мовила вона. — Можемо провести тиждень разом.

Деніел зітхнув.

— Моро, я не можу просто зникнути на тиждень.

— А коли зможеш?

— Мені потрібен час, щоб владнати відпустку. Обіцяю, ми кудись поїдемо.

— Але обов'язково буде кудись їхати, правда ж? Кудись, де нас ніхто не знає. А я хоч раз хотіла би провести з тобою тиждень, не *тікаючи*. Він зиркнув на поліціанта, який знову прямував до них.

— Поговоримо про це наступного тижня, коли ти повернешся.

— Агов, містере! — загорлав коп. — *Негайно* приберіть машину!

— Авжеж, поговоримо, — засміялася Мора. — Розмови про це нам чудово вдаються. Здається, тільки цим ми й займаємося.

Вона схопила валізу.

Деніел потягнувся до її руки.

— Моро, будь ласка. Не треба так прощатися. Ти ж знаєш, що я тебе кохаю. Просто потрібен час, щоб із цим розібратися.

Його обличчя було різьблене болем. Усі ці місяці омани, нерішучості й провини залишили свої шрами, притьмарили ту радість, яку він віднайшов із нею. Мора могла б утішити його самою усмішкою, підбадьорливим стисканням руки, але на ту мить вона не бачила нічого, крім свого власного болю. І думати могла лише про відплату.

— Гадаю, наш час сплив, — мовила вона й пішла до терміналу.

Щойно скляні двері з шурхотом зімкнулися за її спиною, Мора пошкодувала про свої слова. Але коли зупинилася й озирнулася, то побачила через скло, що Деніел уже сідає до машини.

Ноги чоловіка були широко розкинуті, відкривали розірвані тестикули та попечену шкіру сідниць та промежини. Знімок із моргу з'явився на екрані без попередження від лектора, та ніхто з тих, хто сидів у темній

конференц-залі готелю, навіть не збентежився. Аудиторія була звична до розбитих, зруйнованих тіл. Тих, хто бачив обвуглену плоть і торкався її, знав її сморід, не налякати стерильним знімком.

Насправді сивий чоловік, який сидів поруч із Морою, навіть куняв, і у мороці вона бачила, як хитається його голова у боротьбі між сном та пробудженням, байдужа до огидних знімків, що світилися на екрані. — Тут ви бачите типові ураження автомобільною бомбою. Жертвою став сорокап'ятирічний російський бізнесмен, який одного ранку сів у свій «мерседес» — можу додати, що це був дуже гарний «мерседес». Повернувши ключ запалювання, він запустив вибухівку, розміщену під його сидінням. Як видно з рентгенівських знімків...

Доповідач клацнув комп'ютерною мишкою, і на екрані з'явився новий слайд презентації. То був знімок таза, рознесеного вщент. М'які тканини були всіяні уламками кісток та металу.

— Через силу вибуху уламки автомобіля потрапили чітко у промежину, розірвали мошонку й зрізали сідничні горби. Хоч як прикро, в цю епоху терористичних нападів ми все краще знаємося на подібних вибухових ураженнях. Тут бомба була невелика, призначена лише для водія. Утім, у царині тероризму йдеться про значно більші вибухи з численними жертвами.

Він знову клацнув мишкою, з'явилися знімки вийнятих органів — вони блищали на зеленому хірургічному простирадлі, мовби приношення від м'ясника.

— Іноді зовнішні ураження не сильно помітні, навіть коли внутрішні травми виявляються смертельними. Це результат вибуху зі смертником у єрусалимському кафе. Чотирнадцятилітня дівчина отримала значні ударні ураження легень та перфорацію органів черевної порожнини. Та обличчя залишилося цілим. Схоже на янгольське.

Наступний знімок на екрані викликав першу помітну реакцію в аудиторії — шепіт суму й зневіри. Здавалося, дівчина мирно відпочиває, на бездоганному обличчі не було ані сліду зморшок чи тривоги, темні очі дивилися з-під густих вій. Зрештою, повну залу патологоанатомів шокувала не кров, а краса. Їй було чотирнадцять, у мить смерті вона, певно, думала про домашнє завдання, чи гарну сукенку, чи хлопця, на якого кинула погляд на вулиці. Вона не уявляла, що її легені, печінка й селезінка скоро опиняться на столі для розтинів

чи що одного дня двісті патологоанатомів дивитимуться на її фото, роззявивши роти.

Коли ввімкнули світло, пригнічення не минуло. Інші потяглися до виходу, а Мора залишилася на місці, передивляючись нотатки на планшеті — бомби з цвяхами, бомби у посилках, автомобільні бомби й закопані бомби. Коли йдеться про те, як завдати болю іншому, винахідливість людини не знає меж. «Ми так чудово вміємо вбивати одне одного, — подумала вона. — І такі нікчеми в любові».

— Перепрошую, ви, часом, не Мора Айлс?

Вона звела очі до чоловіка, який підвівся з місця у двох рядах від неї. Приблизно її віку, високий, спортивний, засмаглий, з вицвілим від сонця волоссям, яке автоматично викликало думку: «Каліфорнійський хлопчисько». Обличчя здавалося неясно знайомим, та Мора все не могла пригадати, звідки знає його, і це було дивно. Таке обличчя запам'ятає будь-яка жінка.

— Так і знав! Це ж *ви*, правда? — Чоловік засміявся. — Я вас помітив, щойно ви ввійшли.

Мора похитала головою.

— Я перепрошую. Мені соромно, та я ніяк не можу згадати.

— Це тому, що минуло багато часу. І у мене більше немає хвостика. Даг Комлі, Стенфорд. Коли це було? Двадцять років тому? Не дивно, що ви мене забули. Чорт, я *сам* себе забув би.

Раптом виринув спогад: молодик із білявим волоссям та захисними окулярами на обпеченому сонцем носі. Він тоді був значно кощавішим — гончак у блакитних джинсах.

— Ми разом займалися в лабораторії? — запитала вона.

— Кількісний аналіз. Третій курс.

— І ви це пам'ятаєте, за двадцять років? Дивовижно.

— Я анічорта не пам'ятаю про кількісний аналіз. Але пам'ятаю *вас*. Ви сиділи навпроти мене і мали найкращі у групі оцінки. Зрештою вступили до медичної школи Каліфорнійського у Сан-Франциско?

— Так, але нині живу в Бостоні. А ви?

— До Каліфорнійського в Сан-Дієго. Так і не змусив себе залишити Каліфорнію: маю залежність від сонця та серфінгу.

— Зараз це видається дуже непоганим. Лишень листопад, а я вже втомилася від холоду.

— А мене наче приколює весь цей сніг. Це весело.

— Бо ви не мусите жити посеред нього чотири місяці на рік.
Конференц-зала вже спорожніла, працівники готелю складали стільці, прибирали звукове обладнання. Мора запхала свої нотатки до торби й підвелася. Поки вони з Дагом ішли до виходу паралельними рядами, вона запитала:

— Побачимось сьогодні на коктейльній вечірці?

— Думаю, я прийду. А з вечерею кожен розбирається сам, еге ж?

— Так у розкладі написано.

Вони разом вийшли із зали до готельного лобі, повного інших лікарів із такими ж білими бейджами з іменами, з такими ж торбами з логотипом конференції. Разом чекали на ліфт, намагаючись підтримати розмову.

— То ви приїхали з чоловіком? — запитав Даг.

— Я незаміжня.

— Хіба у журналі випускників не було оголошення про ваше весілля?
Мора здивовано глянула на нього.

— Ви справді слідкуєте за такими речами?

— Мені цікаво, куди моїх однокурсників приведе життя.

— У моєму випадку — до розлучення. Уже чотири роки як.

— О, мені прикро.

— А мені — ні, — знизала вона плечима.

Вони приїхали на четвертий поверх, разом вийшли.

— Побачимось на вечірці, — махнула Мора на прощання й дістала картку-ключ від свого номера.

— Ви з кимось вечеряєте? Бо так вийшло, що я нині вільний. Якщо хочете приєднатися — вполюю нам хороший ресторан. Тільки скажіть.
Вона розвернулася, щоб відповісти Дагові, але той уже йшов геть коридором, повісивши торбу на плече. Поки Мора дивилася, як він іде, у голові раптом спалахнув ще один спогад про Дагласа Комлі: він у блакитних джинсах шкутильгає на милицях через двір кампусу.

— Ви того року ногу зламали? — гукнула вона. — Здається, незадовго до іспитів.

Він зі сміхом розвернувся до неї.

— Ось що ви про мене пам'ятаєте?

— Тепер починаю щось згадувати. Начебто інцидент на лижах чи щось таке.

— Щось таке.

— То це були не лижі?

— Ох, — похитав головою Даґ. — Мені надто соромно про це говорити.

— Ну все, тепер ви мусите мені розповісти.

— Якщо ви зі мною повечеряєте.

Мора забарилася: відчинилися двері ліфта, з'явилися чоловік та жінка.

Вони йшли коридором під руку, вочевидь разом і не боячись це показати. «Ось як мають поводитися пари», — подумала вона, дивлячись, як ті заходять до номера і як за ними зачиняються двері.

А тоді подивилася на Даґласа.

— Із задоволенням послухаю цю історію.

3

Вони втекли з коктейльної вечірки патологоанатомів і повечеряли в «Чотирьох сезонах» у Тетон-Віллідж. Вісім годин лекцій про ножові поранення й бомби, кулі й м'ясних мух виснажили Мору темою смерті, і вона з полегшенням повернулася до нормального світу, в якому у звичайних розмовах не було місця гниттю, а найскладнішим питанням вечора був вибір між червоним і білим вином.

— То як ти зламав ногу в Стенфорді? — запитала вона, поки Даґ калатав у келиху свій «Піно Нуар». Він скривився.

— Я сподівався, що ти про це забудеш.

— Ти обіцяв розповісти. Я тільки тому й погодилася на вечерю.

— Невже не через мій блискучий розум? Чи мій хлопчачий шарм? Мора засміялася.

— Ну, і це теж. Але здебільшого — заради оповідки про зламану ногу. Передчуваю, це буде шикарно.

— Гаразд, — зітхнув Даґ. — Хочеш правди? Я дуркував на даху Вілбур-Голлу і впав.

Вона витріщилася на нього.

— Господи, там же високо.

— Це я й виявив.

— Припускаю, не обійшлося без спиртного?

— Авжеж.

— Виходить, ідеться про типову тупу студентську витівку?

— Чому ти така розчарована?

— Чекала чогось, ем, незвичнішого.

— Ну, кілька подробиць я оминув, — визнав Даґ.

— Наприклад?

— Костюм ніндзі, в який я був убраний. Чорну маску, пластиковий меч. — Він присоромлено знизав плечима. — І дуже принизливу поїздку до лікарні.

Мора зміряла його спокійним професійним поглядом.

— Ти й зараз любиш вдягатися як ніндзя?

— От бачиш? — хрипко реготнув Даґ. — Саме *тому* ти була така бентежна! Будь-хто інший просто посміявся б із мене. Але від тебе я чую дуже логічне, дуже тверезе запитання.

— А тверезу відповідь маєш?

— Жодної, чорт забирай. — Він підняв келих. — Вип'ємо за дурні студентські витівки. І щоб нам ніколи їх не забувати!

Мора сьорбнула вина, поставила келих.

— Що ти мав на увазі, коли назвав мене бентежною?

— Ти завжди такою була. От я — придуркуватий хлопець, спокійно котився через університетські роки, забагато гуляв, замало спав. А от ти, Мора, ти була така *зосереджена*. Точно знала, якою хочеш стати.

— І від цього було бентежно?

— Навіть лячно. Бо у тебе все було зрозуміло, а у мене, чорт забирай, ні.

— Я й не знала, що мала такий вплив на людей.

— Це й досі так.

Мора замислилася. Подумала про поліціантів, які завжди замовкали, коли вона приходила на місце злочину. Про різдвяні вечірки, на яких відповідально обмежувалася келихом шампанського, тоді як усі решта радісно галасували. Люди ніколи не побачать докторку Мору Айлс п'яною, чи галасливою, чи необачною. Вони бачать лише те, що вона їм дозволяє бачити, — жінку, в якої все під контролем. «Жінку, яка їх лякає».

— Зосередженість — це не якась вада, — мовила вона на свій захист. — Це єдиний спосіб чогось досягти в цьому світі.

— Напевно, саме тому в мене й пішло на це стільки часу.

— Ти ж дійшов до медичної школи.

— Зрештою дійшов. Після того як два роки просто провештався, доводячи тата до сказу. Працював барменом у Баха-Каліфорнії. Учив серфінгістів на Малібу. Курих забагато травички, пив чимало поганого вина. Чудово було. — Він вишкірився. — Ви, докторко Айлс, цього не схвалили б.

— Я б таким не займалася. — Мора знову сьорбнула вина. — Принаймні у той період.

Даґ здійняв брову.

— Тобто зараз могла б?

— Люди змінюються, Даґу.

— Ага, глянь на мене! Я й не мріяв одного дня стати нудним патологоанатомом, полоненим у лікарняному підвалі.

— То як так вийшло? Що змусило тебе з пляжного безхатька перетворитися на поважного лікаря?

Розмова зупинилася: офіціант приніс страви. Смажену качку для Мори, ягнячі відбивні для Даґа. Вони зачекали, поки їм, як годиться, мололи на страви свіжий перець, доливали вина в келихи. Лише коли офіціант пішов, Даґлас відповів на її запитання.

— Я одружився, — мовив він.

Мора помітила обручку в нього на пальці, і це вперше він згадав щось про свої стосунки. Таке одкровення змусило її здивовано підвести до нього очі, та Даґ не дивився на неї; його погляд був прикутий до іншого столика, до родини з двома дівчатками.

— Усе було погано від самого початку, — визнав він. — Зустрів її на вечірці. Розкішна білявка, блакитні очі, ноги від вух. Вона почула, що я подався до медичної школи, й уявила себе дружиною заможного лікаря. Не розуміла, що зрештою проводитиме вихідні на самоті, поки я працюватиму в лікарні. До закінчення моєї ординатури вже когось собі знайшла.

Він врізався у відбивну.

— Але Ґрейс залишилася мені.

— Ґрейс?

— Моя дочка. Тринадцять років, а вже красуня, не гірша за матір. Хіба що я сподіваюся виховати її більш інтелектуальною.

— І де тепер твоя колишня?

— Вийшла заміж удруге, за банкіра. Живуть у Лондоні, і якщо вона виходить на зв'язок двічі на рік, то це нам пощастило. — Даґ поклав ножа й виделку на стіл. — От так я і став містером мамою. Маю доньку, кредит за будинок і роботу у ветеранській адміністрації в Сан-Дієго. Чого ще бажати?

— Ти щасливий?

Він знизав плечима.

— Не таке життя я уявляв, коли вчився у Стенфорді і вдавав ніндзю на даху. Але не скаржуся. Всяке трапляється, тож до цього звикаєш. — Він усміхнувся до Мори. — Тобі пощастило, у тебе все так, як ти й передбачала. Завжди хотіла бути патологоанатомом, і ось тобі.

— Я ще хотіла мати сім'ю. І зазнала жалюгідного провалу.

Даґ уважно вивчав її.

— Мені дуже важко повірити, що у твоєму житті зараз немає чоловіка.

Мора повозила шматками качки по тарілці: апетит раптом зник.

— Насправді дехто є.

Він нахилився до неї, зосереджений.

— Розповідай.

— Уже близько року.

— Звучить серйозно.

— Я не впевнена.

Під Даговим поглядом Морі було незатишно, і вона знову опустила очі на їжу. Відчувала, як він розглядає її, намагаючись прочитати, про що ж вона йому не розповідає. Те, що почалося з легких балачок, раптом стало глибоко особистим. На столі з'явилися скальпелі, і з рани полилися секрети.

— Досить серйозно, щоб чекати на весільні дзвони? — запитав Даг.

— Ні.

— Чому?

Мора зустріла його погляд.

— Бо він не вільний.

Даг відкинувся на спинку стільця, вочевидь здивований.

— Ніколи не думав, що така врівноважена жінка, як ти, може запасти на одруженого.

Вона почала його виправляти, а тоді спинилася. По суті, Деніел Брофі й був одруженим — зі своєю церквою. І більш ревнивої, більш вимогливої дружини годі й уявити. Вона мала б кращі шанси отримати його, якби цьому заважала лишень інша жінка.

— Гадаю, я не така вже врівноважена.

Даг здивовано реготнув.

— Певно, є в тобі щось відчайдушне, про що я не знав. І як я в Стенфорді це пропустив?

— То було давно.

— Основні риси характеру не змінюються.

— Ти ж змінився.

— Ні. Під блейзером від братів Брукс досі б'ється серце пляжного безхатка. Медицина — це лише моя робота, Моро. Завдяки їй я сплачую рахунки. Це не те, ким я є.

— А ким, на твою думку, є я?

— Тією ж людиною, якою була у Стенфорді. Обізнаною. Професійною. Не схильною помилятися.

— Якби ж це так і було. Якби ж я не помилялася.

— Чоловік, з яким ти зустрічаєшся, — він твоя помилка?

— Я не готова цього визнавати.

— Шкодуєш?

Дагове запитання змусило її завагатися, і не тому, що Мора не знала відповіді. Вона знала, що нещаслива. Утім, були й моменти блаженства, від звуку Денієлової автівки біля дому чи стуку у двері. Але так само були й ночі, коли вона сиділа сама за столом на кухні, плекала образи й пила вино — більше, ніж треба.

— Не знаю, — відповіла нарешті.

— Я ніколи ні про що не шкодував.

— Навіть про шлюб?

— Навіть про той катастрофічний шлюб. Я вважаю, що все пережите, навіть кожне неправильне рішення, чогось нас учить. Саме тому не варто боятися помилок. Я завжди стрибаю вперед із заплющеними очима. Іноді таким чином потрапляю в окріп, але зрештою все можна виправити.

— То ти просто віриш усесвіту?

— Вірю. І міцно сплю ночами. Ані сумнівів, ані тривожних скелетів у шафі. Життя надто коротке для цього, варто просто насолоджуватися подорожжю.

Офіціант прийшов по тарілки. Мора з'їла лише половину, а от Даг поглинув свої відбивні так, як, здавалося, поглинав і саме життя, радісно й завзято. Він замовив на десерт чизкейк та каву, Мора попросила лише ромашкового чаю. Коли все принесли, Даг підсунув чизкейк на середину столу.

— Бери, — мовив він. — Знаю, тобі хочеться.

Сміючись, Мора взяла виделку й відламала щедрий шматок.

— Ти погано на мене впливаєш.

— Уявляєш, яким нудним було б життя, якби ми всі були чемні? До того ж чизкейк — це невеликий гріх.

— Муситиму спокутувати, як повернуся додому.

— Коли ти їдеш?

— У неділю по обіді. Вирішила взяти додатковий день, помилуватися краєвидами. У Джексон-Гоул дуже красиво.

— Ти сама подорожуєш?

— Поки якийсь розкішний чоловік не запропонує стати моїм гідом.

Даґ відправив до рота кусень чизкейка, замислено прожував.

— Не знаю, як щодо розкішних чоловіків, — мовив він, — але можу запропонувати альтернативу. Моя дочка Ґрейс тут зі мною, сьогодні її повели в кіно мої друзі із Сан-Дієго. Ми планували в суботу з'їздити до лижного будиночка, там переночувати й повернутися у неділю зранку. У нашому «субурбані» є місце й для тебе, і в хатинці теж, якщо захочеш приєднатися до нас.

Мора похитала головою.

— Боюся, я буду зайвою.

— Аж ніяк. Ти їм сподобаєшся. І вони тобі, думаю, теж. Арло — один із моїх найкращих друзів. Удень — нудний бухгалтер, але вночі... — Даґ заговорив зловісним хрипким шепотом. — Вночі він перетворюється на знаменитість, відому як Загадковий містер Харч.

— Хто?

— Просто один із найпопулярніших у мережі блогерів на тему їжі та вина. Він бував у всіх мішленівських ресторанах Америки, а зараз обробляє Європу. Я зву його Щелепи.

Мора засміялася.

— Здається, з ним весело. А інший друг?

— Елейн. Вони вже багато років разом. Вона займається чимось пов'язаним із дизайном інтер'єрів, точно не знаю. Гадаю, ви порозумієтеся. І до того ж познайомишся з Ґрейс.

Мора взяла ще трохи чизкейка, жувала не поспішаючи. Міркувала.

— Слухай, та я ж не заміж тебе кличу, — піддражнив її Даґ. — Це просто коротка подорож під наглядом моєї тринадцятилітньої доньки. Він нахилився ближче до неї, блакитні очі були пильні й зосереджені.

— Ну ж бо. Мої божевільні ідеї майже завжди виявляються веселими.

— Майже?

— Завжди є фактор непередбачуваності, завжди може статися щось абсолютно несподіване, щось дивовижне. Саме це й перетворює життя на пригоду. Іноді треба просто стрибнути вперед і довіритися всесвіту. У цю мить, дивлячись йому в очі, Мора відчула, що Даґ Комлі бачить її так, як мало хто може. Він дивився крізь її захисну броню й бачив жінку, яка завжди боялася того, куди її може завести серце.

Вона опустила очі на десертну тарілку. Чизкейка вже не було, хоч вона й не пам'ятала, як доїла його.

— Я трохи подумаю, — відповіла.

— Авжеж, — розсміявся Даґ. — Інакше ти не була б Морою Айлс.

Того вечора вона зателефонувала Деніелові зі свого готельного номера. З його тону зрозуміла, що він не сам. Голос у нього був увічливий, але безликий, наче він розмовляв просто з кимось зі своєї пастви. На тлі було чути голоси, які обговорювали ціни на паливо, на ремонт даху, те, як скоротилася кількість пожертв. Збори з питань церковного бюджету.

— Як воно там? — запитав він. Нейтрально й доброзичливо.

— Значно холодніше, ніж у Бостоні. Уже й сніг лежить.

— А тут дощ ніяк не припиниться.

— Я прилітаю у неділю ввечері. Зможеш забрати мене з аеропорту?

— Я приїду.

— А потім? Можемо влаштувати пізню вечерю у мене, якщо хочеш лишитися на ніч.

Пауза.

— Не знаю, чи зможу. Я подумаю.

Майже та сама відповідь, яку вона сьогодні дала Даґові. Мора згадала його слова: «Іноді треба просто стрибнути вперед і довіритися всесвіту».

— Можна я перетелефоную в суботу? — спитав Деніел. — Тоді розумітиму, що в мене з часом.

— Гаразд. Але якщо не додзвонишся, не хвилюйся. Я можу бути поза зоною.

— Отже, тоді й поговоримо.

Жодного «кохаю» на прощання, лише тихе «бувай», і кінець розмові.

Щось інтимне говорилося лише за зачиненими дверима. Кожна зустріч була запланована заздалегідь, а потім ретельно проаналізована.

«Забагато думок» — так сказав би про це Даґ. І всі ці думки не принесли їй щастя.

Мора взяла слухавку готельного телефона й набрала оператора.

— З'єднайте, будь ласка, з номером Даґласа Комлі, — мовила вона.

Щоб відповісти, йому знадобилося чотири гудки.

— Алло?

— Це я, — сказала Мора. — Твоя пропозиція ще в силі?

4

Починалася пригода добре.

У п'ятницю ввечері компанія зустрілася за випивкою. Коли Мора ввійшла до вітальні готелю, Даґ уже сидів із друзями за столиком, чекаючи на неї. Арло Зелінськи мав вигляд чоловіка, який проїв собі дорогу путівником Мішлен — огрядний і лисуватий, з хорошим апетитом і таким же хорошим сміхом.

— Завжди кажу: великим гуртом веселіше! І це дає нам підставу замовити дві пляшки вина на вечерю, — мовив він. — Тримайтеся з нами, Мора, обіцяю — ви добре проведете час, особливо якщо за головного Даґ.

Тоді нахилився до неї й прошепотів:

— Можу ручитися за його моральність. Уже багато років оформляю його податки, а якщо хтось і знає ваші найпотаємніші таємниці, то це — ваш бухгалтер.

— Про що це ви там шепочетеся? — поцікавився Даґ. Арло звів до нього невинні очі.

— Просто кажу, що присяжні *точно* були упереджені. Дарма вони визнали тебе винним.

Мора вибухнула сміхом. Так, цей Даґів приятель їй подобався.

А от щодо Елейн Селінджер вона не була впевнена. Хоча жінка протягом усієї розмови всміхалася, усмішка була натягнута. Чомусь в Елейн усе здавалося натягнутим, від тісних чорних лижних штанів до моторошно гладенького обличчя. Вона була того ж віку й зросту, що й Мора, струнка, мов модель, із талією, якій можна було лише позаздрити, і силою волі, якою її берегла. Поки Даґ, Мора та Арло випили пляшку вина, Елейн сьорбала свою мінералку зі шматочком лайма й віртуозно оминала миску з горіхами, в якій із таким ентузіазмом порпався Арло. Мора не бачила в цих двох нічого спільного і точно вже не могла уявити їх разом.

Дагова дочка, Ґрейс, теж була загадкою. Він говорив, що його колишня дружина була красунею, і, на щастя, вона передала гени доньці. У свої тринадцять Ґрейс уже була вражаюча — довгонога білявка з різким вигином брів та кришталевими блакитними очима. Але краса ця була далека, холодна, непривітна. Дівчинка заледве словом узяла участь

у розмові, натомість сиділа зі своїм айподом, вперто не знімаючи навушників. А тепер драматично зітхнула і підняла худорляве тіло з крісла.

— Тату, можна я піду до себе?

— Ну ж бо, люба, залишся, — спонукав її Даґ. — Ми не такі вже й нудні.

— Я втомилася.

— Тобі лише тринадцять, — піддражнив її Арло. — У своєму віці ти мала б аж підстрибувати від нагоди потусити з нами.

— Я вам тут не дуже й потрібна.

Даґ насупився, помітивши її айпод.

— Вимкни оце, добре? Спробуй приєднатися до розмови.

Дівчинка кинула на нього погляд, повний чистої підліткової зневаги, і знову скрутилася в кріслі.

— ...Тож я перебрав усі можливі місцеві ресторани і не знайшов нічого вартого, — мовив Арло. Він кинув до рота ще одну жменьку горіхів і струсив сіль із пухких рук. Тоді зняв окуляри, протер і їх. — Гадаю, краще поїхати одразу до будинку й пообідати там. Принаймні в меню є стейк. Хіба важко зготувати гідний стейк?

— Арло, ми щойно повечеряли, — заважила Елейн. — Не віриться, що ти вже плануєш обід на завтра.

— Ти ж мене знаєш, я планувальник. Люблю вишикувати всіх качок у ряд.

— Особливо якщо вони вкриті апельсиновим соусом.

— Тату, — заскиглила Ґрейс. — Я дуже втомилася. Піду спати, добре?

— Ох, та добре вже, — здався Даґ. — Але вставатимемо о сьомій.

О восьмій маємо бути вже готові до виїзду.

— Гадаю, нам теж уже час лягати, — мовив Арло й підвівся, струшуючи крихти з сорочки. — Ходімо, Елейн.

— Лише пів на десяту.

— Елейн, — повторив Арло, багатозначно нахиливши голову у бік Мори з Даґом.

— О. — Елейн кинула на Мору оцінливий погляд і підвелася, гнучка, мов гепард. — Було приємно познайомитися, Моро. Вранці побачимося.

Даґ зачекав, поки трійця не зникне, тоді розвернувся до Мори.

— Пробач, що Ґрейс була така нестерпна.

— Дуже красива дівчинка, Даґу.
— І голову на плечах має. Айк'ю — сто тридцять. Тільки от сьогодні цього видно не було. Та зазвичай вона не така тиха.
— Може, це тому, що я їду з вами. Їй це може не подобатися.
— Моро, навіть не думай. Якщо у неї є проблема, вона має з нею розібратися.
— Якщо моя присутність створює якийсь дискомфорт...
— То створює? Тобі?
Його погляд був такий проникливий, що Мора відчула — мусить сказати правду.
— Є трохи, — визнала вона.
— Їй тринадцять. У тринадцятилітніх усе дискомфортно.
Та я відмовляюся керуватися у своєму житті лише цим. — Він підняв келих. — Випиймо за нашу пригоду!
Мора відповіла на тост, обоє сьорбнули вина, широко всміхаючись одне одному. Присмерк готельної вітальні лестив, у ньому Даґ скидався на знайомого їй студента, легковажного юнака, який лазив по дахах у костюмі ніндзі. І вона теж відчула себе знову юною. Рішучою, безстрашною, готовою до пригод.
— Гарантую, — мовив Даґ, — ми чудово проведемо час.

Уночі сніжило, і коли вони завантажували свій багаж у «субурбан», автівки на стоянці уже вкривала тридюймова біла ковдра, краса якої викликала зойки захвату в мешканців Сан-Дієго. Даґ та Арло наполягли на тому, щоб сфотографувати трьох дам на порозі готелю — усміхнених, рожевощоких, у лижних костюмах. Для Мори сніг був звичним, але зараз вона дивилася на нього так, як оці каліфорнійці, — зі щирим подивом до його чистоти й білизни, до того, як пухнасто він лягав на вії, як тихо кружляв униз із неба. Протягом довгих бостонських зим сніг означав утому від важкої лопати, мокро взуття, сльоту на вулицях. Він був просто фактом, з яким належало мати справу аж до весни. Але цей сніг здавався інакшим; то був сніг відпустки, тож Мора всміхалася до неба, в голові паморочилося не менше, ніж у супутників, і цей світ, який раптом став здаватися новим і яскравим, зачаровував її.

— Народе, ми *дивовижно* проведемо час! — виголосив Даґ, пристібаючи орендовані лижі до даху «субурбана». — Свіжий сніг.

Чарівне товариство. Вечеря біля живого вогню.

Він востаннє смикнув ремені, затягуючи їх.

— Гаразд, командо. Поїхали.

Ґрейс забралася на переднє пасажирське сидіння.

— Сонечку, — звернувся до неї Даґ. — Може,пустиш Мору сісти біля мене?

— Але ж тут завжди сиджу я.

— Вона наша гостя. Пусти її вперед.

— Даґу, нехай сидить, — втрутилася Мора. — Мені буде зручно й позаду.

— Ти впевнена?

— Абсолютно. — Вона сіла на заднє сидіння. — Цілком комфортно.

— Гаразд. Але потім, може, поміняєтеся.

Даґ кинув на доньку несхвальний погляд, та Ґрейс уже сунула навушники у вуха й дивилася у вікно, не зважаючи на нього.

Насправді Мора була зовсім не проти їхати сама у третьому ряду, з видом на лисину Арло та стильно підстрижене темне волосся Елейн. Вона додалася до цього квартету в останню мить, незнайома з їхніми історіями та внутрішніми жартами, і була рада побути простою спостерігачкою, поки вони їхали з Тетон-Віллідж на південь, у чимраз густіший снігопад. Двірники на лобовому склі ходили сюди-туди, мов метроном, що змітав потік сніжинок. Мора відкинулася на спинку сидіння й дивилася на пейзаж. Їй не терпілося пообідати біля живого вогню, а тоді покататися на лижах. Бігових, не спортивних, тож не треба тривожитися, боятися зламаних ніг, розтроцених голів чи сороміцьких падінь. Просто тихо ковзати мовчазним лісом, шурхотіти лижами по свіжому снігу, відчувати приємний вогонь холодного повітря в легенях. На конференції патологоанатомів вона бачила забагато зображень пошкоджених тіл і тепер рада була мандрівці, яка не мала нічого спільного зі смертю.

— Сніг швидко падає, — зауважив Арло.

— У цієї крихітки хороші шини, — сказав Даґ. — Клерк у прокаті сказав, що з погодою впораються.

— До речі, про погоду: ти прогноз дивився?

— Так: буде снігопад. Оце несподіванка.

— Прошу, скажи, що ми встигнемо до будиночка на обід.

— Лола каже, що приїдемо об одинадцятій тридцять дві. А Лола не помиляється.

— Що за Лола? — гукнула Мора.

Даг указав на портативний GPS на приладовій дошці.

— Ось Лола.

— Чому до GPS завжди звертаються як до жінок? — запитала Елейн. Арло зареготав.

— Бо жінки завжди вказують чоловікам, куди іти. Якщо вже Лола каже, що будемо ще до полудня, можемо раніше пообідати.

Елейн зітхнула.

— Ти хоч колись припиняєш думати про їжу?

— Правильно буде — «про смачні страви». За все життя можна з'їсти лише обмежену кількість страв, тож нехай...

— ...кожна з них буде того варта, — договорила за нього Елейн. — Так, Арло, ми знаємо твою життєву філософію.

Арло розвернувся до Мори.

— Моя мама дивовижно готувала й навчила мене не марнувати апетит на посередню їжу.

— Це, певно, тому ти такий худий, — в'їдливо додала Елейн.

— Ай, боляче, — подивився на неї Арло. — Щось у тебе нині дивний настрій. Ти ж наче так чекала цієї подорожі.

— Просто втомилася. Ти пів ночі хропів. Треба відвоювати собі окрему спальню.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ